

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 17 listopada 2020 r.

Poz. 8660

WYROK NR IV SA/PO 95/20 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 20 sierpnia 2020 r.

w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Jutrosin

Sygn. akt IV SA/Po 95/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia NSA Jerzy Stankowski (spr.)

Sędzia WSA Maciej Busz

Asesor sądowy WSA Maria Grzymisławska-Cybulska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 sierpnia 2020 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Rawiczu

na uchwałę Rady Miejskiej w Jutrosinie

z dnia 30 czerwca 2016 r. Nr XX/86/2016

w przedmiocie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Jutrosin

stwierdza nieważność załącznika nr 1 do zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 3, § 4, § 24 pkt 2-3, § 25, § 26, § 31, § 32, § 33 i § 34.

Uzasadnienie

Prokurator Rejonowy w Rawiczu złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na uchwałę Nr XX/86/2016 Rady Miejskiej w Jutrosinie z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Jutrosin, zarzucając jej istotne naruszenie:

- art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 2010; zwanej dalej „u.c.p.g.”) poprzez nałożenie w § 3 załącznika nr 1 uchwały na właścicieli nieruchomości zobowiązania do niezwłocznego uprzątnięcia błota, śniegu, lodu oraz innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż swoich nieruchomości oraz innych części nieruchomości służących do użytku publicznego, jak również wzdłuż ciągów pieszo-jezdných na szerokości 1,5 m ciągu przylegającego do danej nieruchomości, co stanowi zbędne i prawnie niedopuszczalne powtórzenie (w pewnym zakresie) regulacji art. 5 ust. 1 pkt 4 u.c.p.g.;

- art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c u.c.p.g. poprzez wskazanie w § 4 załącznika nr 1 uchwały sposobu, w jaki ma być oczyszczona ze śniegu i lodu nieruchomość, jak również wskazanie w tym przepisie miejsca gromadzenia uprzątniętych zanieczyszczeń, co stanowi regulację nieuprawnioną albowiem niewątpliwie wykraczającą poza zakres regulacji ustawowej;

- art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. poprzez określenie w § 24 pkt 2 i 3 załącznika nr 1 uchwały zakazów związanych z przebywaniem psów w różnych miejscach na terenie Gminy Jutrosin oraz wprowadzenie w § 25 i § 26 załącznika nr 1 uchwały obowiązków dla właścicieli psów wyposażenia psa w smycz, a psa rasy uznanej za agresywną w smycz i kaganiec, co stanowi regulację nieuprawnioną albowiem niewątpliwie wykraczającą poza zakres regulacji ustawowej;

- art. 4 ust. 2 pkt 8 u.c.p.g. poprzez nałożenie w § 31 i § 32 załącznika nr 1 uchwały obowiązku przeprowadzenia deratyzacji wobec właścicieli nieruchomości na całym obszarze Gminy Jutrosin, a dodatkowo w § 33 załącznika nr 1 uchwały uregulowanie kwestii dotyczącej ponoszenia kosztów deratyzacji, co stanowi regulację nieuprawnioną albowiem niewątpliwie wykraczającą poza zakres regulacji ustawowej;

- art. 4 ust. 2 u.c.p.g. poprzez szczegółowe określenie w § 34 załącznika nr 1 uchwały zasad, jakimi winni kierować się właściciele nieruchomości w celu ograniczenia ilości powstawania odpadów komunalnych, co wykracza poza zakres regulacji ustawowej.

Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności załącznika nr 1 do uchwały Nr XX/86/2016 Rady Miejskiej w Jutrosinie z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Jutrosin w części obejmującej przepisy § 3, § 4, § 24 pkt 2 i 3, § 25, § 26, § 31, § 32, § 33 i § 34.

W uzasadnieniu skargi Prokurator wyjaśnił, że w § 3 i 4 regulaminu powtórzono i zmodyfikowano regulację zawartą w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c oraz art. 5 ust. 1 pkt 4 u.c.p.g. Skoro sama ustawa nakłada na właścicieli nieruchomości określone obowiązki zmierzające do utrzymania czystości na terenie chodników położonych wzdłuż nieruchomości, to regulowanie tej kwestii w akcie prawa miejscowego jest nie tylko zbędne, ale wręcz zgodnie z zasadą prawidłowej legislacji niedopuszczalne. Przepisy ustawowe nie upoważniają także do nałożenia w treści § 4 regulaminu obowiązku uprzątnięcia błota, śniegu i innych zanieczyszczeń w miejsce nie powodujące zakłóceń w ruchu pieszych lub pojazdów. Przepis art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c, ani art. 5 ust. 1 pkt 4 u.c.p.g. nie upoważnia do wskazania sposobu, w jakim ma być uprzątnięta nieruchomość wskazana w przepisie i miejsca gromadzenia uprzątniętych zanieczyszczeń.

Zdaniem Prokuratora brak było również podstaw prawnych do zawarcia w regulaminie utrzymania czystości zapisów zawartych w § 24 pkt 2 i 3, § 25 i § 26. Ustawodawca nie upoważnił rady gminy do sformułowania zakazu wprowadzania psów na określone tereny, czy obowiązku prowadzenia ich na uwięzi, lecz do ustalenia sposobu postępowania ze zwierzętami domowymi w taki sposób, by ich pobyt na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku nie był uciążliwy i nie zagrażał przebywającym tam osobom. Tymczasem wprowadzone w zaskarżonym regulaminie w tym zakresie regulacje są środkiem nadmiernie ograniczającym swobodę poruszania się i przebywania w określonym miejscu, która przysługuje wszystkim obywatelom, w tym również właścicielom zwierząt domowych. Poza tym zasady i tryb korzystania z obiektów użyteczności publicznej, rada gminy winna uregulować w osobnej uchwale podjętej na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym. Ponadto § 25 i 26 są również niezasadnym powieleniem materii uregulowanej już w art. 10a ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 122). Ponadto generalny nakaz wyposażania zwierząt w obrozę i psów w kaganiec oraz wyprowadzania psów na smyczy i w kagańcu, bez uwzględnienia ich cech i innych uwarunkowań jest nadmierną restrykcją nałożoną na właścicieli psów mogącą prowadzić do niewłaściwego traktowania zwierzęcia, zwłaszcza w przypadku zwierzęcia starego czy chorego.

Prokurator stwierdził również, że art. 4 ust. 2 pkt 8 u.c.p.g. obliuguje radę gminy do wskazania konkretnych obszarów w obrębie własności gminy, które ze względu na realizowane tam funkcje, usytuowanie, otoczenie bądź inne okoliczności, w tym w szczególności sposób użytkowania, wymagają poddania ich obowiązkowi deratyzacji, a nie zaś tak jak uczyniono to w § 31 i 32 załącznika nr 1 zaskarżonej uchwały do objęcia tym obowiązkiem wszystkich nieruchomości na obszarze całego miasta. Poza tym wykraczający poza zakres regulacji ustawowej pozostaje także § 33 załącznika nr 1 zaskarżonej uchwały bowiem brak jest podstaw do wskazywania właścicieli nieruchomości jako zobowiązanych do przeprowadzania deratyzacji.

W ocenie Prokuratora przepisy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie dają uprawnień do wprowadzania w akcie prawa miejscowego regulacji zawartej w § 34 załącznika nr 1 zaskarżonej uchwały

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy stwierdziła, że skarga zasługuje na uwzględnienie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga jest zasadna.

Sąd administracyjny uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.; zwanej dalej "p.p.s.a.") stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności (art. 147 § 1 p.p.s.a.). Wprowadzając sankcję nieważności jako następstwo naruszenia przepisu prawa ustawodawca nie określił rodzaju naruszenia prawa. Przyjmuje się jednak, że podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały stanowią takie naruszenia prawa, które mieszczą się w kategorii rażących naruszeń. Powyższe wynika z treści art. 91 ust. 1 zd. pierwsze u.s.g. zgodnie z którymi uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna, chyba że naruszenie prawa ma charakter nieistotny. Pojęcie "sprzeczności z prawem" w rozumieniu art. 91 ust. 1 u.s.g. obejmuje sprzeczność postanowień uchwały z jakimkolwiek aktem prawa powszechnie obowiązującego, w tym także z rozporządzeniem – co w konsekwencji oznacza, że również z "Zasadami techniki prawodawczej", które stanowią załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz. U. Nr 100, poz. 908). Choć w większości przypadków sprzeczność z konkretnymi, szczegółowymi dyrektywami legislacyjnymi zawartymi w rozporządzeniu będzie miała zapewne charakter nieistotnego naruszenia prawa, to jednak nie można wykluczyć sytuacji, w których konkretne uchybienie zasadom techniki prawodawczej przyjdzie zakwalifikować jako naruszenie prawa istotne. Będzie to zwłaszcza dotyczyć reguł określanych w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego mianem "rudymetrycznych kanonów techniki prawodawczej" (zob. np. postanowienie TK z 27 kwietnia 2004 r., P 16/03; OTK-A 2004/4/36), nakaz przestrzegania których postrzegany jest jako jeden z elementów konstytucyjnej zasady prawidłowej legislacji (por. T. Zalasinski, Zasady prawidłowej legislacji w poglądach Trybunału Konstytucyjnego, Warszawa 2008, s. 51).

Powszechnie przyjmuje się, że w kategorii istotnych naruszeń prawa mieszczą się w szczególności naruszenie prawa polegające na podjęciu uchwały przez organ niewłaściwy, braku lub przekroczeniu podstawy prawnej do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały tudzież naruszeniu procedury jej uchwalania. Przy tym decydujące znaczenie dla oceny legalności danej uchwały ma stan prawny obowiązujący w dacie jej podjęcia.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że postanowienia zaskarżonego regulaminu, jako aktu prawa miejscowego (co wynika wprost z treści art. 4 ust. 1 u.c.p.g.) nie mogą w szczególności wykraczać poza zakres ustawowego upoważnienia unormowanego w art. 4 ust. 2 u.c.p.g., być niezgodne z innymi powszechnie obowiązującymi przepisami prawa oraz powtarzać regulacji zawartych w tych przepisach (z zastrzeżeniem wyjątków dotyczących powołania definicji in extenso), ani też formułować ustanawianych w nim nakazów lub zakazów w sposób niejasny lub niejednoznaczny. Naruszenie któregokolwiek z tych wymogów będzie, co do zasady, skutkowało nieważnością wadliwego przepisu. Tego rodzaju wady legislacyjne są bowiem traktowane w utrwalonym orzecznictwie sądów administracyjnych jako przypadki istotnego naruszenia prawa.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 u.c.p.g. regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:

a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a,

b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,

- c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;
- 2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:
- a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,
 - b) liczby osób korzystających z tych pojemników;
- 3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;
- 4) (uchylony)
- 5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;
- 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;
- 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;
- 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Należy podkreślić, że powyższe wyliczenie ma charakter wyczerpujący (zamknięty) i jako że stanowi element normy kompetencyjnej, powinno być interpretowane ściśle. Artykuł 4 ust. 2 u.c.p.g. nie daje prawa radzie gminy ani do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących zagadnienia inne niż wymienione w tym przepisie, ani do podejmowania regulacji w inny sposób niż wskazany przez ustawodawcę, gdyż w każdym przypadku oznaczałoby to wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej.

Przechodząc do szczegółowej oceny poszczególnych zarzutów Sąd wskazuje, że są one zasadne.

W § 3 regulaminu Rada Miejska zobowiązała właścicieli nieruchomości do uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości oraz innych części nieruchomości służących do użytku publicznego. Dodatkowo wskazała, że obowiązek ten dotyczy także właścicieli nieruchomości położonych wzdłuż ciągów pieszo-jezdni na szerokości 1,5 m ciągu przylegającego do danej nieruchomości. Z kolei w § 4 regulaminu Rada Miejska wskazała, że obowiązek o którym mowa w § 3 winien być przez ich odgarnięcie w miejsce niepowodujące zakłóceń w ruchu pieszych i pojazdów. Z treści art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c u.c.p.g. wynika jednoznacznie, że Rada Miejska była upoważniona do uregulowania w uchwale zasad utrzymania czystości i porządku w zakresie uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego. Uprawnienie to nie dotyczyło jednak określenia obowiązku właścicieli nieruchomości dotyczącego uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, bowiem ten obowiązek wynika wprost z art. 5 ust. 1 pkt 4 u.c.p.g. W akcie niższego rzędu jakim jest regulamin utrzymania czystości Rada Miejska nie mogła określać obowiązków, które zostały uprzednio uregulowane już przez ustawodawcę w akcie wyższego rzędu. Powyższe stanowi istotne naruszenie prawa skutkujące stwierdzeniem nieważności § 3 i 4.

W § 24 pkt 2 Rada Miejska zakazała wprowadzania psów na tereny placów zabaw i piaskownic, a w § 24 pkt 3 wprowadzania zwierząt domowych do obiektów użytku publicznego, placówek handlowych lub gastronomicznych, jeżeli zakaz taki wynika z wyraźnego oznakowania dokonanego przez właściciela nieruchomości (placówki czy obiektu). Zakaz ten nie dotyczy przewodników osób niepełnosprawnych.

Celem regulacji ustanowionej na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. jest ochrona przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz ochrona przed zanieczyszczeniem terenów przez zwierzęta domowe. Na podstawie omawianego przepisu organ stanowiący gminy może nakładać konkretne obowiązki (nakazy lub zakazy) na właścicieli zwierząt, jednak obowiązki te muszą zmierzać do zapewniania ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. nie pozwala na wprowadzenie zakazu wyprowadzania psów na określony teren, lecz do ustalenia sposobu postępowania z psami w taki sposób, by ich pobyt na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku nie był uciążliwy oraz nie zagrażał przebywającym tam osobom (por. wyrok NSA z dnia 12 lutego 2019 r. sygn akt II OSK 726/17; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Wprowadzenie

w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy generalnego zakazu wprowadzania zwierząt na dany teren jest środkiem nadmiernie ograniczającym swobodę poruszania się i przebywania w określonym miejscu, która przysługuje wszystkim obywatelom, w tym właścicielom zwierząt (por. wyroki NSA z dnia 20 czerwca 2018 r. sygn. akt II OSK 3084/17 oraz z dnia 21 czerwca 2017 r. sygn. akt II OSK 991/17; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Z tych też powodów jako zasadny Sąd uznał podniesiony w skardze zarzut istotnego naruszenia art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g.

W § 25 regulaminu Rada Miejska wprowadziła obowiązek wyprowadzania psa na smyczy na terenach użytku publicznego. Określiła jednocześnie, że zwolnienie psa ze smyczy dozwolone jest wyłącznie gdy pies znajduje się w odległości 100m od terenów zabudowanych, pod warunkiem, że pies ma założony kaganiec, a osoba prowadząca go ma możliwość sprawowania bezpośredniej kontroli nad jego zachowaniem. Z kolei w § 26 regulaminu określono, że psy ras uznawanych za agresywne w rozumieniu odrębnych przepisów oraz ich mieszańce mogą być wyprowadzane wyłącznie przez osoby pełnoletnie – na smyczy i w założonym kagańcu.

Zdaniem Sądu brak jest podstaw do prowadzenia generalnego nakazu wyprowadzania psów na smyczy, bez dokonania rozróżnienia ze względu na rasę lub konkretne cechy danego gatunku. Generalny nakaz wyprowadzania psów na smyczy, niezależnie od jego cech i innych uwarunkowań (w tym choroby) może w określonych sytuacjach prowadzić do działań niehumanitarnych. Ponadto jak wszelkie ograniczenia praw jednostki, także ograniczenia uprawnień właściciela psa bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków muszą być wprowadzane z poszanowaniem zasady proporcjonalności. Postanowienia regulaminu czystości i porządku nie pozwalające na uwzględnienie specyficznych sytuacji i tym samym niekiedy nadmierne, w rezultacie prowadzące do sankcji karnych, mogą tę zasadę naruszać, tym bardziej gdy nakazane regulaminem środki ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia mogą być uznane za bardziej rygorystyczne niż środki przewidziane ustawami i innymi aktami prawa miejscowego. Zaznaczyć jednocześnie należy, że to z art. 10a ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. z 2013 r. poz. 856) wynika zakaz puszczania psów bez możliwości ich kontroli i bez oznakowania umożliwiającego identyfikację właściciela lub opiekuna. (por. wyrok NSA z dnia 13 września 2012 r. sygn. akt II OSK 1492/12. <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Wskazać trzeba, że zgodnie z art. 77 Kodeksu wykroczeń dot. niezachowania ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia: „Kto nie zachowuje zwykłych lub nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia, podlega karze ograniczenia wolności, grzywny do 1000 złotych albo karze nagany” (§ 1), a „kto dopuszcza się czynu określonego w § 1 przy trzymaniu zwierzęcia, które swoim zachowaniem stwarza niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia człowieka, podlega karze ograniczenia wolności, grzywny albo karze nagany”(§ 2). Zwykłe środki ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia określa się jako tradycyjne, przyjęte zwyczajowo, naturalne dla danego gatunku zwierzęcia, dodatkowo uzależnione od jego cech osobniczych i ewentualnego, potencjalnego zagrożenia. Środki nakazane to środki, o jakich mowa w wielu ustawach, m.in. w o ochronie zwierząt. W powołanej ustawie przez "humanitarne traktowanie zwierząt" rozumie się traktowanie uwzględniające potrzeby zwierzęcia i zapewniające mu opiekę i ochronę. Generalny nakaz wyprowadzania psów na smyczy i w kagańcu, niezależnie od jego cech i innych uwarunkowań (w tym choroby) może zatem w określonych sytuacjach prowadzić do działań niehumanitarnych. Ponadto, jak wszelkie ograniczenia praw jednostki, także ograniczenia uprawnień właściciela psa bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków, muszą być wprowadzane z poszanowaniem zasady proporcjonalności (por. wyrok NSA z dnia 27 czerwca 2017 r. sygn. akt II OSK 2980/15; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). W konsekwencji należy stwierdzić, że postanowienia zaskarżonej uchwały dotyczące generalnego nakazu wyprowadzania psów na smyczy, a także nakazu założenia kagańca psu spuszczonemu ze smyczy, bez uwzględnienia jego cech i innych uwarunkowań stanowi przekroczenie ustawowej kompetencji, co stanowi istotne naruszenie prawa skutkujące stwierdzeniem nieważności uchwały w omawianej części.

Zasadne okazały się również zarzuty dotyczące wprowadzenia w § 31 regulaminu obowiązku przeprowadzenia przez właścicieli nieruchomości deratyzacji w miesiącu kwietniu i październiku każdego roku, a także wskazanie, że obowiązkiem deratyzacji objęty jest obszar całej gminy.

Rada realizując postanowienia art. 4 ust. 2 pkt 8 u.c.p.g. nie mogła wskazać podmiotu (właścicieli nieruchomości) zobowiązanych do przeprowadzenia deratyzacji. Norma kompetencyjna wspomnianego przepisu nie obejmuje upoważnienia do regulowania przez radę kwestii nałożenia na podmioty prywatne takiego obowiązku, a co za tym idzie obciążenia ich kosztami jego realizacji. Ww. regulacja prawna zobowiązuje jedynie gminę do wyznaczenia obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji oraz terminów jej przeprowadzenia. Rada nie była również uprawniona do obciążenia właścicieli nieruchomości

kosztami przeprowadzenia deratyzacji (por. wyrok NSA z dnia 27 czerwca 2017 r. sygn. akt II OSK 2873/15 oraz wyrok WSA w Poznaniu z 10 października 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 492/13; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Trafnie również Prokurator dostrzegł, że brak było podstaw aby w § 34 regulaminu stwierdzić, że właściciele nieruchomości powinni zapobiegać powstaniu odpadów i ograniczać ich ilość, a także podejmować działania mające na celu ułatwienie poddania procesom odzysku wytworzonych odpadów.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) orzekł o stwierdzeniu nieważności załącznika do zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 3, § 4, § 24 pkt 2-3, § 25, § 26, § 31, § 32, § 33 i § 34.

Przewodniczący Sędzia NSA
(-) Jerzy Stankowski

Sędzia WSA
(-) Maciej Busz

Asesor sądowy WSA
(-) Maria Grzymisławska-Cybulska